

at være forsynet med Rejsepas ophæves. At en saadan Bestemmelse maa være sløjft under abnorme Forhold, er klart, det er en Ting for sig; men naar man gaar til, som Ministeren har gjort det her i Lovforslaget, at sløjfe denne Bestemmelse helt, synes jeg, at man er for langt ude. Jeg kunde forstaa, at man kom med et Forslag til en midlertidig Ordning, hvorved Bestemmelsen ophævedes; men uden videre at slaa fast i Loven, at nu skal det ske ved kgl. Anordning, altsaa overlades til Ministeriet at tage Bestemmelse om, hvorvidt man vil kræve Pas af bestemte Landes Undersaatter, og hvilke Lande man ikke vil gøre det overfor, det synes jeg er at give et Ministerium for megen Myndighed og Magt, og det kan ikke gaa. Det kan for en Minister, der ikke har det tilstrækkelige Storsyn, den tilstrækkelige Følelse af sit Lands Pligter overfor andre Landes Undersaatter, føre for vidt og kan skabe os om ikke Forviklinger saa dog uheldige Forhold med Hensyn til visse andre Lande, og det mener jeg ikke, vi skal gaa med til. Den Bestemmelse, der findes i den gamle Lov af 15. Maj 1875, synes jeg er rimelig, og den maa være Regelen. Undtagelsen skal kun være gældende overfor Undersaatter fra Lande, som ikke giver danske Undersaatter den samme Adgang til at rejse i deres Land uden Pas. Derfor mener jeg, at vi ikke kan gaa med til uden videre at overlade til kgl. Anordning, altsaa til et hvilket som helst skiftende Ministerium, at tage Bestemmelse herom; da vil vi slet ikke være Herre over, hvad der kan ske.

Men den Bestemmelse, der foreslaas her som Ændring til § 1 i den gamle Lov, rummer muligvis en anden Fare. Jeg er ikke ganske paa det rene dermed — ogsaa derfor beklager jeg, at den højtærede Justitsminister ikke er til Stede og kan fortælle os nærmere om, hvad man skal forstaa ved „Rejsende“. Der staar nemlig dér: „Det bestemmes ved kgl. Anordning, hvorvidt Rejsende ved Ankomsten her til Landet skal være forsynet med Rejsepas“. Vil det sige udenlandske Rejsende? Det vil man tænke, og det bør man vel tænke, men det staar der ikke. Der staar kun „Rejsende“; man kan altsaa meget vel ogsaa af danske Rejsende, der har opholdt sig i Udlandet, kræve Rejsepas. Det vilde være meningsløst, men det kan gøres efter den her foreslaaede Lovbestemmelse.

Dernæst er der i samme Paragraf Tale om Søfolks Afmønstring. Dette er noget ganske nyt. Om der ved Afmønstringen er opstaaet uheldige Forhold, ved jeg ikke;

det antydes i Motiverne, og det er muligt, at der her maa en Bestemmelse til, det vil jeg slet ikke bestride. Men jeg vil gerne høre Eksempler paa, hvad der er sket, om det har været af en saadan Beskaffenhed, at det kan foranledige en Bestemmelse, hvorefter Søfolk fra fremmede Skibe ikke maa afmønstres i danske Havne uden Politiets Tilladelse. Politiet har og skal have en vis Myndighed, men det skal ikke have for megen Myndighed; og naar man giver Politiet Myndighed til at bremse det frie Liv, giver man Politiet for megen Myndighed. Det kan imidlertid være, at der her er saadanne Forhold til Stede, at man bør gøre det, og derfor venter jeg at faa Rede paa, hvilke specielle Forhold der har foranlediget dette Forslag. Der staar nogle ganske almindelige Udtalelser derom i Motiverne, men de er ikke tilstrækkelige for mig; jeg vil gerne have ganske bestemte konkrete Eksempler.

§ 2 i Lovforslaget indeholder en Ændring til § 13 i Loven af 1875. Det er en mærkelig Ændring, navnlig under Hensyn til den Tysthed, den mærkelige Tavshed, hvorunder den fremkommer. Ærede Medlemmer, der har beskæftiget sig noget med Fremmedloven og navnlig har gennemgaaet de Forhandlinger, der fandt Sted i sin Tid i Folketinget og i Landstinget, vil erindre, at der netop om § 13 førtes en Kamp, kan man sige, mellem Landstinget og Folketinget. Folketinget havde ikke megen Tilbøjelighed til at give Politiet Tilladelse til at udvise rejsende, fremmede, men, sagde det, det skal i hvert Fald være saaledes, at Folk, som har været her i Landet i 2 Aar, skal være fri for at kunne blive Genstand for en saadan Udvisning. Den Bestemmelse kom ind i Folketinget, men den sløjfdes uden videre her, uden at der staar et eneste Ord om det i Motiverne, og uden at den højtærede Minister har udtalt et eneste Kvæk om det i sin Forelæggelsestale. Paa den Maade kan man ikke behandle en saadan Bestemmelse. Vi er ikke fra vor Side principielle Modstandere af, at der gives Adgang til at udvise fremmede, navnlig fremmede, som er uheldige for Landets Sikkerhed, men jeg synes, at man kommer lidt for let fra det, naar man saadan uden videre sløjfer en Bestemmelse, der har staaet i den nugældende Lov i ca. 50 Aar, uden saa meget som at antyde, hvorfor man gør det, og uden at omtale, at man gør det. Man skal naturligvis ikke gøre en Ting for vanskelig, men den Ulejlighed bør man gøre sig, naar man forelægger et Forslag om en saa grund-